

A nevem Mr. Snipes

Béla szerette a kihívásokat. A bárpultnál ülő két hölgy közül tehát kiválasztotta azt, amelyik csinosabb volt. Szinte kitért a vendégek közül: jól öltözött, hosszú, szőke haját kibontva hordta, és egy lehelettel magasabbnak is tűnt a bárban iddogáló férfiakhoz és nőkhöz képest. Látszólag egyedül volt.

Könnyed léptekkel odasétált hozzá, és egy udvarias mozdulattal helyet szorított magának mellette a pultnál.

– Egy Martinit, legyen szíves! – mondta a csaposnak, s közben máris a nő felé fordult. – Helló!

A kiszemeltje már abban a pillanatban felfigyelt rá, mikor ő odatolakodott mellé az asztalhoz. Kíváncsian mérte végig a férfit. – Helló!

– Hogyhogy egyedül üldögél itt ilyen csinosan?

Közben megkapta a Martinit. Rögtön bele is ivott.

A nő elfordította tekintetét, és inkább a vendégeket nézte. Jól tudta, hogy a férfi közben a dekolázsát bámulja, de ez egy kicsit sem zavarta. Büszke volt az adottságaira.

– Biztosan van már valakije... – jegyezte meg Béla, és elfordult.

A nő hirtelen utána kapta a fejét, és bocsánatkérően dadogta: – Nem, ne haragudjon, csak...

– Ó, semmi gond! – vigyorgott a férfi, aztán automatikusan hozzátartozó mondatot:

– Várjunk csak, az előbb mintha azt mondta volna, hogy *nincs*? Úgy érti, nincs barátja? Mármost egy pasas, aki...

Látszott a nőn, hogy kissé kínosan érzi magát, de azért szerény mosollyal kijelentette: – Nincs.

Bélának felcsillant a szeme, és arra gondolt, ritkán lehet az ember ilyen szerencsés. – Hogy hívják?

– Veronika. Kuzmich.

– Nagyon szép név! Veronika... Engem Bélának hívnak! – nyújtott kezét a férfi udvariasan.

– A Béla is szép név... És ön? Egyedül van?

– Pillanatnyilag, igen! De az a benyomásom, hogy jók a kilátásaim.

– Csakugyan? – Veronika figyelme most már egyértelműen a férfira összpontosult.

– Nos, nézzük szép sorjában... Beléptem a bárba. Mikor körbenéztem, azonnal szembetűnt egy csinos, fiatal hölgy, aki láthatóan egyedül üldögélt a bárpultnál. Gyönyörű haja van, mondták, már?

– Köszönöm... – Veronika, ha akart volna is valamit közbeszólni, most zavartan csak ennyit mondhatott.

– Szóval kitért a többiek közül. Azt hittem, csinos nő ilyen helyre be nem teszi egyedül a lábát, hacsak nem férfira vadászik. Persze én éltem a gyanúval, hogy valaki mégiscsak jött magával, csak talán kiment közben a dolgát végezni. Mondjuk ekkor már mindegy volt. Arra gondoltam, egy életem, egy halálom, meg kell ismernem ezt a csodát.

– Szóval meg akar ismerni?

– Csak ha hajlandó megosztani magát.

– És? Azt gondolja, megosztom magam bármilyen jött-menttel?

– Hát, el kell ismernem, efelől erős kétségeim vannak. De tennék egy próbát. Azt már tudom, hogy Veronikának hívják.

A fiatal nővel eddig szinte farkasszemet néztek, annyira felfokozódott a figyelmük egymás iránt. Most viszont a nő lesütötte szemét, hogy összeszedje gondolatait. Aztán ismét kipillantott a többi vendég felé, majd vissza Bélára.

– Nem vagyok egy túl érdekes személyiség – mondta. – Színésznek készültem, de az utolsó vizsgán kibuktam, és... egyelőre nem tudom, mihez kezdjek.

– Most tulajdonképpen két mondatban leírta a világ legérdekesebb személyiségét...

– Ha önnek ez a legérdekesebb, akkor eddig elég unalmas emberekkel lehetett dolga!

– Meglehet. De tartom magam az előbb mondottakhoz. Miért bukott ki a vizsgán?

– Nem tudom – mondta, de közben megint elnézett a férfi mellett, amiből Béla levonta a követ-

keztetést, hogy a választ csupán rejtegetik előle.

– Ha valaki az utolsó vizsgán bukik ki, az bizonyára nem a képességein múlik...

– Meglehet.

– Ráadásul ezzel a külsővel én is csak két helyen tudom elképzelni.

Veronika kíváncsi tekintettel meredt rá.

– A színpadon és az... – Béla hirtelen megakadt.

– És az...?

– Szerelmes! – kiáltott fel a férfi.

– Mi?

– Azért bukott ki az utolsó vizsgáról, mert szerelmes lett! Eltaláltam?

Zavart mosoly, és egy újabb oldalpillantás volt rá a válasz.

– Na ne már! Még mindig szerelmes, igaz?

Ez lett volna az a pont, amikor a nő megrázza a fejét, s hogy minden kétséget eloszlasson, ellentámadásba lendül. Aztán Béla fizet mindkettejük helyett, és kikötnek a hölgy lakásán.

Csakhogy most nem ez történt.

– Bocsásson meg! – mondta Veronika mosolyogva, és gyöngéden megérintette a férfi vállát, mikor leszállt a székről. – Örültem, hogy találkoztunk!

Béla úgy állt ott dermedten, mint akit villámcsapás ért. Hirtelen nem is tudta feldolgozni, mi történt vele. Pedig már tényleg úgy hitte, kezdenek jól alakulni a dolgok. A nő minden figyelmét neki szentelte, s úgy tűnt, érdeklődik is. Az, hogy elment, sehogy sem illett a képbe...

– Uram, még egy Martinit? – szólította meg a csapos.

Mikor felfogta, hogy hozzá szólnak, szívélyesen odamosolygott, és ennyit mondott: – Persze! Ami azt illeti, ebből lesz még több is...

Veronika egyenesen odament ahhoz a férfihoz, akinek egész eddig minden mozdulatát leste. Tudta, hogy nem sikerült féltékennyé tennie, és még azzal sem tudta lenyűgözni, hogy kihívóan öltözködött. Pedig legalább öten bepróbálkoztak nála emiatt az elmúlt egy órában.

A férfi egy asztalnál ült, az ablaknak háttal, és egy perccel ezelőttig egy barátjával beszélgetett. Mindketten harminc körüliek voltak, és színes, rövid ujjú inget viseltek. Mostanra már egyedül maradt, és érdeklődve tekintett föl, mikor a lány közelebb ért.

– Szia! – köszöntötte, és felállt, hogy átölelje.

– Szia! – felelte Veronika, s próbálta elrejtetni remegését. – Mióta vagy itt?

– Egy órája talán. És te? Ül le...

Leültek.

– Én is – mondta a lány.

– Nahát!

– Kérlek, ne csináld ezt!

– Mit?

– Úgy csinálsz, mintha észre se vennél.

– Ezt éppen te mondod!

Veronika nyelt egyet, aztán megkérdezte: – Nem szeretsz?

– Nem úgy, ahogy te szeretnéd – felelte a férfi, közben pedig ráírt valamit egy szalvétára, s az éppen arra sétáló felszolgálónak adta. – Ez a hajó már elúszott.

A felszolgáló körbement a helyiségben, visszatért a csapszékhez, majd miután kidobta a szalvétát, összesúgott a kollégájával. Ő ezután töltött egy újabb Martinit, és odatette Béla pohara mellé.

– A hölgy küldi! – mutatott a hosszú asztal másik vége felé.

Béla nyújtogatta egy kicsit a nyakát, aztán észrevette a középmagas, barna hajú, diszkrét kosztümöt viselő hölgyet a túloldalt. Unottan nézegette az előtte heverő üres poharat.

Mi a fene? – gondolta magában, és rövid dilemma után otthagya helyét, egy újabb kaland kedvéért. Az üres poharat nem, de a telit magával vitte.

Helyet foglalt a hölgy mellett, ám az rá sem hederített. Mielőtt megszólította volna, gyorsan végigmérte közelebről is. Arra jutott, hogy habár nagyon vonzó, neki esze ágában sincs ismerkedni. Ez a lány csupán le akart részegedni. Egy pillanatig sajnálatot érzett iránta, és megpróbálta a lehető legközvetlenebbül megszólítani.

– Szia! Hogy hívnak? – kérdezte.

A lány ránézett, és meglepő módon a tekintetében értelem csillogott. Pillanatok alatt egyértelművé vált, hogy legfeljebb egy pohárral ihatott eddig, de valószínűbb, hogy a kezében lévő üres pohár sem az övé.

– Lili – hangzott a válasz. – Miért?

– Nem bánod, ha csatlakozom? – kérdezte Béla, és felemelte a poharát.

Lili ugyanakkor éles mozdulattal letette a sajtját, és kijelentette, hogy: – De.

– Miért? – csodálkozott Béla, és maga sem értette miért, őszintén kíváncsi volt, hogy miért tartja a társaságát zavarónak.

– Mert most egyáltalán nincs kedvem az emberekhez.

– Mégis itt vagy...

– Tévedésből – és már fel is állt a helyéről.

– Ennyire visszataszító vagyok?

A nő megállt, és udvariasabbra fogta a formát. – Ez nem rólad szól, hanem rólam. Nincs kedvem az emberekhez, oké? Sajnálom! Nem tudom, mit is kerestem én itt...

Aztán elindult a kijárat felé.

Béla homlokát ráncolva meredt utána, és azon tűnődött, hogy még nem érezte magát annyira leforrázva, mint az előbb, Veronika esetében. Lerakta a félig teli poharat a pultra, kifizette, aztán Lili után rohant.

A poharat valaki más küldte, ezt elég hamar összerakta. De kicsit sem foglalkoztatta a dolog, őt most a soron következő kihívás érdekelte. Esze ágában sem volt annyiban hagyni a dolgot, már csak azért sem, mert Lili tulajdonképpen jobban tetszett neki, mint előtte bárki. Csupán egy megérzés volt, de annál erősebb.

– Lili! – kiáltott utána, amint a nyomába ért az utcán. A nap a szemébe sütött.

A lány megfordult. Most sokkal törekenyebbnek látszott, ahogy a nap kirajzolta a sziluettjét. – Mi az?

– Szerintem tartozol azzal, hogy elmagyarázd... amit bent mondtál. Mert én nem értem.

– Nem tartozik rád. Még csak azt sem tudom, hogy hívnak!

– Béla.

– Nem érdekel!

– De hát kérdezted!

– Ó, hagyj békén!

Béla gondolatban megtorpant. Alig három perce ismeri ezt a fiatal nőt, de máris úgy vitatkoznak, mintha egy hosszú kapcsolatnak vetettek volna véget az imént.

Lili tovább akart menni, de ő utánasietett.

– Hé, várj! – mondta.

– Elég! – szólt rá Lili élesen. – Ha nem hagysz békén, hívom a rendőröket!

Most már le volt forrázva. Átkozta a pillanatot, amikor reggel kikelt az ágyból. – Hát ilyen se történt még velem! – mondta elhűlve, és csak bámult maga elé.

De ugyanakkor a másik oldalon is változás állt be. Lili hirtelen úgy érezte, hogy túllőtt a célon, és most először komolyan végigmérte, kivel is van dolga. Béla huszonöt és harminc között volt, jól öltözött, és a feje is értelmesnek tűnt. Kicsit túlságosan is rámenős lehetett, de az utolsó reakciója alapján nem a kifejezetten veszélyes kategória. Végző soron mégiscsak sikerült leráznia.

Hogy biztosra menjen, hátat fordított neki, és elsétált a helyszínről.

Béla csak bámult egy helyben, aztán mikor Lili eltűnt a sarkon, megkereste a legközelebbi buszmegállót, és leült a padra.

Fél órán keresztül csak ücsörgött, és nézett ki a fejéből. Közben a nap lement. Még fogalma sem volt, hol fog aludni. De nem izgult most emiatt. Valami furcsa érzés kerítette a hatalmába.

Rengetegszer koppintották már le. Viszont még sosem esett meg vele, hogy ilyen messze átlépje a határokat. Sosem függött ezektől a helyzetektől, egyik lányt a másik után fűzte meg, néha egy-egy láncszem kiesett.

De a mostani valamiért egészen más volt. Életében először mindennél jobban érdekelte a másiknak a problémája.

Ahogy ott ült a szürkületben a buszmegállóban, váratlanul leült mellé valaki. Persze nem érdekelte, mi zajlik körülötte, úgyhogy föl se pillantott.

Ám az illető megszólította, és a hangjára azonnal fölkapta a fejét.

– Sajnálom! – mondta Lili. – Valóban azért jöttem el, hogy ismerkedjek. De azt hiszem, nem gondoltam végig. Nem állok rá készen.

Bélának hevesen kalapált a szíve, és egyetlen értelmes szót sem volt képes kinyögni.

– Az okát nem mondhatom el – folytatta Lili. – De ennyivel tartoztam, igazad van.

– Nem tartoztál semmivel. Nem tudom, mi ütött belém. Nekem kell bocsánatot kérnem!

– Nem én ülök még mindig a buszmegállóban fél órával később...

– Ami azt illeti, te is itt ülsz.

– Tudod, hogy értem!

– Attól én még komolyan gondolom: visszajöttél azért, hogy mindezt elmondd. Nem számítottam rá.

– Tudom.

– És most?

– Hát... Ha akarsz, elhívhatsz egy vacsorára.

– Én téged egyáltalán nem értelek.

– Ezek után tényleg eldobnál egy ilyen lehetőséget?

– A világért se! – kapott észbe Béla. – Volna kedved velem vacsorázni? Tudok valami puccos helyet a környéken.

Lili elnevette magát. A lámpafénynél nem látszott igazán, hogy elpirult. – Sejtettem, hogy te az a fajta vagy...

– *Az a fajta?* Milyen?

– Aki mindig tudja, hol vannak a környéken a legjobb helyek egy randihoz.

– Ami azt illeti, picit túloztam, a város másik felébe akartalak magammal rángatni. De abban igazad van, hogy azt majdnem mindig tudom, kivel hova érdemes menni.

– Szóval ez is valami futó kaland lesz számodra?

– Ne beszélj hülyeségeket! Ez egy finom vacsora lesz... No meg egy örök emlék, hogy a világ legszebb nője hajlandó volt velem vacsorázni... Miután faképnél hagyott, s félóra múlva visszajött, hogy bocsánatot kérjen.

– Na, sok lesz a jóból, ezt többet ne emlegetsd föl!

– Igenis, hölgyem! – felelte játékos merevséggel a férfi.

Felálltak.

– Mutassam akkor az utat?

– Ne, előbb haza kell mennem átöltözni! – ellenkezett Lili, és végigtekintett szürke kosztümjén, és fakó sárga, virágos blúzán. – Mégse mehetek puccos helyre ebben!

– Senki sem kényszerít, hogy ruhát hordj...

– Na látod, ebben tévedsz! Elég komoly társadalmi elvárás, hogy se nő, se férfi ne mutatkozzon az utcán meztelenül. És ha már itt tartunk, tisztázzuk, hogy ez csak egy vacsora lesz, és semmi több!

– De előtte hazakísérlek...

– És megvársz a kapu előtt!

– Természetesen! Vacsora előtt egyébként sem illik egyebet tenni.

– Na ugye!

És ekképpen beszélgetve elindultak a lány lakása felé. Elmondta, hogy már évek óta egyedül lakik, úgyhogy már csak azért sem engedné be az újdonsült ismerősét, mert áldatlan állapotok uralkodnak odabent.

Béla tehát megvárta a kapualjban, és aggodalmasan pillantott végig saját ruházatán. Ha a lány kicsiccsenti magát, az a legkevesebb, hogy a fiú meg kicsípje magát. De hát ez mégsem megy varázslásra...

Az alatt a félóra alatt vehettem volna magamnak egy normális zakót! Nem értem, mi ütött belém, úgy látszik, kezdek kijönni a gyakorlatból...

Lili ezután felbukkant egy szédítő, sötétkék kisestélyiben, ami remekül kiemelte a formáit, és Béla szóhoz sem jutott. Egyre kínosabban érezte magát a sötét kockás inge miatt. Ami azt illeti, ezt még az előző ismerősétől kapta, ideiglenesen. És ő persze már akkor tudta, hogy sose lesz rá alkalma, hogy visszaadja.

Miközben Béla az egekig magasztalta Lili megjelenését, eszébe ötlött az is, hogy a zakó még csak hagyján, de autó is kéne, hogy kisestélyiben azért mégse kelljen buszra szállni.

Miután karonfogva elindultak, ő egyszer csak megtorpant, és a homlokára csapott. – Ó, a fenébe!

– Mi az, mi történt? – kérdezte Lili.

– Tudod, meséltem arról a puccos étteremről...

– Ahová megyünk?

– Igen. Én hülye, teljesen elfelejtettem, hogy múltkor jártam arra, és be volt zárva! Bezárt az étterem!

– Jaj, de akkor hol fogunk vacsorázni?

– Te ismersz esetleg valami jó helyet a közelben?

– Tudod mit? Van egy ötletem! Gyere!

Két sarokra onnan volt egy romantikus kis belvárosi étterem, kerthelyiséggel, egyenruhás pincérekkel. Béla máris nem érezte annyira kényelmetlenül magát.

Helyet foglaltak egy asztalnál, és rendeltek. A téma ezután kettejükre terelődött.

– Miért...? – szólaltak meg egyszerre, miután pár pillanatig csendben bámulták egymást.

– Kezdd te! – udvariaskodott Béla.

– Miért jöttél utánam? – kérdezte Lili. – Mit tartottál olyan érdekesnek, hogy az egyértelmű elutasításom sem hatott rád?

– Hát... ahogy mondtam, nem tudom, mi ütött belém. Azt hiszem, nem érdekelt az elutasításod. Magamon kívül voltam; épp előtte hagyott faképnél egy kifejezetten érdeklődőnek tűnő nő. Még sosem estem így pofára, pedig nekem elhiheted, sok mindent megéltem már!

– Szóval én voltam a „*futottak még*” kategória. Legalább csinos volt?

– Azt hittem. De most én kérdezek! Miért érezted úgy, hogy tartozol bármivel is? Én már azt hittem, ez életem legrosszabb napja...

– Azért ne túlozz, biztos történt már rosszabb is! És talán nem is neked tartoztam, hanem magamnak.

– Ezt meg hogy érted? Fejtsd ki, kérlek!

Lili az előtte lévő kristály poharat kezdte forgatni az asztalon. Hogy értelmes választ adhasson, odaszögezte tekintetét, és gondolatban elrévedt saját lelkében. – Hát... Nem vagyok valami jó a kapcsolatokban... – szólalt meg aztán.

– Ezt a saját bőrömmön tapasztaltam meg. Ha szabad ilyet mondanom.

Mindketten elmosolyodtak.

A férfi kedvesen megfogta a nő csuklóját, mire ő abbahagyta a pohár forgatását. – De talán éppen ennek köszönhetem, hogy most velem vagy itt, és nem valaki mással.

Lili nem vonta el a kezét, valamivel azonban mégis ellensúlyozni próbálta vacsorapartnere törtetését. – Azért ne fogd rám! Mardos a kíváncsiság, hogy vajon hányadik vagyok az életedben? Tizedik? Huszadik? Talán már nem is számolod...

– Ez fáj! – kapta el a kezét a férfi, és a modora kissé hidegebb lett.

– Nem akartalak megbántani... – visszakozott Lili ismét.

Béla úgy tett, mintha elfogadná a bocsánatkérést. Voltaképpen a fájdalmat is megjátszotta. Az egész csupán játék volt a számára onnantól kezdve, hogy Lili visszasétált hozzá a buszmegállóba. Legalább százszor eljátszotta már ezt a forgatókönyvet.

Persze a modora a vacsora hátralevő részében érezhetően hűvös maradt, és azon kapta magát, hogy ezen nehezebbre esik változtatnia. Szó mi szó, megsértődött, pedig nem volt semmi újság abban, amit a fejéhez vágtak. És a legrosszabb az, hogy az effajta érzelmek rendszerint hátráltatják abban, hogy a dolgok jól alakuljanak.

Miután fizetett a pincérnek, és elindultak az étteremből, észrevette, hogy mindent ösztönösen és megszokásból csinál. Ösztönös, hogy fizet, hogy a lányt hazakíséri, hogy közben megadott időközönként elejt egy ártatlan bókot. Mindezt most kívülről látta, és hirtelen az az érzése támadt, mintha bezárták volna egy ketrecbe, ahonnan képtelen kitörni.

Végül megálltak a kapualjban, és az addigi beszélgetésnek vége szakadt. Ahogy ő szokta ironikusan mondani, ez a búcsú pillanata. Itt dől el minden. Vagy a nőnél tölti az éjszakát, vagy kereshet megint valami olcsó motelt. És az utóbbira pénzt költeni finoman szólva utált.

A döntő pillanat általában csak formai. Mindig tudja, mit akar, és annak érvényt szerezni statisztikailag ilyenkor már egy pillantás is elég.

De most gyötörte az érzés, hogy minden a megszokott vágányon halad. Meglehetősen sokáig – vagyis nem több, mint két másodpercig – állta a nő vágyakozó, szinte már büntudatos tekintetét, és közben a gondolatai nem a szokott helyen jártak.

Aztán Lili váratlanul megcsókolta. De úgy, hogy mindent beleadott. Átkarolta a nyakát, testével szorosan hozzásimult, és nyelve legalább annyira tolakodó volt, mint Béla kezdeti próbálkozásai a bárban.

A férfinak nem kellett több, hogy visszazökkenjen a valóságba. Egy pillanat alatt felfogta, és beleléte magát a szerepébe, és viszonzta a Lili csókját. Átvette a kezdeményezést, és egyszer csak engedte a nő ajkait.

– Engedj be! – mondta vad elszántsággal, mire Lili még egyszer makacsul megcsókolta, s csak azután nyitott ajtót.

Felmentek a lakásba.

Béla elképedt azon, micsoda rend fogadta, bár a házigazda szerényen kifejezte egyet nem értését. Gazdagon és esztétikusan berendezett lakhely volt, tele képekkel, bútorokkal, színes függönyökkel és falakkal. A komódon és a tévé mellett szembetűnt egy-egy lefordított kép, illetve az asztalon is szanaszét heverték a könyvek, de ezek semmit sem vettek el az esztétikus kinézet értékéből.

– Te összepakoltál a kedvemért?! – hüledezett Béla, s máris keresett egy tükröt, hogy ellenőrizze magát. – Ennyire jóképű lennék? – simította hátra a haját.

– Ne álmoldj! – lépett mellé Lili. – Úgy nézel ki mint egy kan disznó! – De ezt már suttogva, kihívóan mondta, amivel Béla minden megmaradt illedelmességét a földbe tiporta.

Ismét heves csókolózásba kezdtek, közben nagy nehezen megszabadulva egymás ruháitól, bebotladoztak a hálósobába. A *játék*, ahogy Béla nevezte, a tetőpontjára hágott, és olyan érzéki együtt-létben volt részük, hogy rögtön utána megbeszéltek egy visszavágót.

Előtte azonban Lili ragaszkodott hozzá, hogy lezuhanyozzon. Béla addig bekapcsolta a tévét, hátha így megelőzheti, hogy a kellemetlen gondolatok ismét az eszébe ötljenek.

Persze nem járt sikerrel, valamiféle büntudat kezdte hatalmába keríteni. Arra gondolt, hogy még csak nem is ismeri ezt a lányt, akit ilyen lehetetlen módon sikerült becserkésznie.

A tekintete megakadt a tévé melletti polcon. Most kezdte csak felfogni, hogy az a kép valószínűleg nem véletlen van lefordítva. Lili nem akarta, hogy lássa. Talán köze van ahhoz, hogy *nem valami jó a kapcsolatokban*.

A fürdőszobában még csobogott a víz.

Béla fölállt, és odasétált a polchoz. Egészen megfélekedezett a tévéről. Csakis a kép érdekelte, és

az, hogy mi – vagy inkább kicsoda – lehet rajta.

A nagyjából tenyérnyi méretű tárgy hátulján először észrevett valami furcsát. A kitámasztóra egy nyakkendő volt rácsíptetve, azon pedig egy apró szextáns alakja körvonalazódott aranyból. Egyre erősödött a gyanúja egy másik férfival kapcsolatban. Valaki a nő múltjából...

Megérzése nem csalt, két nagyon boldog arc tűnt fel előtte, mikor felfordította a képet. Az egyik Lilié volt, a másik pedig egy borostás, idősebb fickóé, akinek szintén ragyogott a szeme a szerelemtől. A fényképezőbe néztek, de szorosan egymáshoz simultak az arcaik, hogy beleférjenek a képbe.

A férfi zöld baseball sapkát hordott, és fehér pólót. Kedves mosolya volt, markáns arcvonásai, és eltökélt tekintete. Béla már szinte irigyelte a férfias kisugárzásáért, s egyedül az nyugtatta, hogy ki nem állhatta a borostát. Meg fogadott volna, hogy a pasas kopaszodik, és azért hord sapkát.

Egyébiránt idilli napsütés ragyogta be a képet. Ha az ember meg akar őrizni egy pillanatot, nyilvánvalóan gondolkodás nélkül teszi le erre a voksát. Ez a kép túl jól sikerült. Valószínűleg ezért is tapicskolták össze ennyire.

Az esti híradóban eközben egy vidéki kisközségből tudósítottak, ahol hármas gyilkosság történt. Egy anyát, és annak két felnőtt gyermekét megölték, a házat pedig rájuk gyújtották. Szemtanúk szemleleírást adtak a gyanúsítottáról, és a rendőrség mostanra már nagy erővel üldöz egy férfit, aki hajszálpontosan úgy néz ki, mint Béla. A profilját be is mutatták a képernyőn, és óva intettek mindenkit, aki felismeri, hogy veszedelmes gyilkosról van szó.

Aztán az időjárás-jelentés következett, és a következő hétre hosszan tartó esőzést jósoltak.

A fürdőszobában abbamaradt a csobogás.

Béla visszafordította a képet, és nagyot sóhajtott. Nem azért, mert Lili szerelme olyan jóképűnek tűnt, hanem azért, mert Lili arcát találta földöntúlian szépnek.

Meglátta, hogy még megy a tévé, és azonnal kikapcsolta. Egyáltalán nem érdekelt semmilyen műsor.

Lili beállított a szobába egy szál fehér törülközőben. Haja még nedvesen omlott a vállára, de gyönyörű barnán, itt-ott pedig csüngött még rajta egy-egy vízcsepp. A bőre világos volt, s úgy ragyogott, mint az arany, melynek barnás árnyalatát kiemelte a hófehér törülköző. Vállai gömbölyűnek és tisztának látszottak. Keblei sokat sejtetően domborodtak a törülköző alatt.

Bélának az a gondolata támadt, hogy a törülközőre nincs szükség.

Reggel már az ingét gombolta, mikor Lili felébredt mellette.

– Már mész is? – szegezte neki a kérdést.

– Dolgom van – felelte tömören.

– Csak ennyi? Még csak azt sem mondd el, hogy mi dolgod van? – Lili ekkor már felült az ágyban, és kíváncsian dörzsölgette ki a csipát a szeméből.

– Sajnálom, az én életem ilyen. Sosem tudni, mit hoz a következő óra vagy nap. Ez már csak így megy.

– Tehát tényleg nem vagyok több, mint egy kaland. Csak jössz, elveszed, ami kell, és továbbállsz. Kihasztnálsz, mintha mi sem volna természetesebb.

– ...

– De, tudod, egyet nem értek. Miért tettél úgy az elején, mintha ragaszkodnál? Miért tettél úgy, mintha fontos lennék?

– Fontos is voltál. Az voltál.

– *Voltam?*

– Bizonyos értelemben még mindig az vagy. Sőt teljes mértékben. És egyébként sem a világ végére megyek, csak... – Bélában kavargtak a gondolatok. Mindig minden lehetőséget meg szokott ragadni, hogy addig maradjon, ameddig csak lehet. De most kényelmetlenül érezte magát, és szabadulni akart erről a helyről. Legszívesebben elfelejtette volna Lilit, mintha sosem találkozott volna vele. Mert igaza volt, kihasztnálta őt, mint ahogy eddig mindenkit. És ezért lelkiismeret-furda-lást érzett.

– Szóval ami köztünk történt... az mit jelent számodra?

– Figyelj! – fordult oda végre Lilihez. – Egy szóval sem mondtam, hogy itt hagylak.

– Hát éppen ez az! Egy szóval sem mondom, de közben minden tetted erre utal. Elmész, és én többé nem látlak. Fogalmad sincs arról, mit jelent egy nőnek... – Lilinek egyszerre könnybe lábadt a szeme, a hangja pedig elcsuklott. A csuklójával próbálta eltörölni a könnyeket.

– De ha végig tudtad...

– Reméltem, hogy tévedek. Annyira megtévesztett a ragaszkodásod... – mondta szipogva.

Bélának olyan szavak jutottak eszébe, amiket már régen elásott, méghozzá jó mélyre. És ostobaságnak is tartotta volna egyetlen éjszaka után olyasmit mondani egy nőnek, hogy *szerelek*. De azért valamivel muszáj volt enyhíteni a kegyetlen pillanatot.

– Lili! – szólalt meg. – Itt és most megígérem neked, hogy estére visszajövök. De most muszáj mennem.

– Tényleg visszajössz? – csodálkozott Lili.

– Igen – felelte Béla, s közben ezt mondta magában: *Nem*.

Lili még egyszer megcsókolta, aztán a férfi felvette a nadrágját, becsatolta övét, és elment.

Amint kilépett az ajtón, többet nem nézett vissza. Leszámítva azt az egy alkalmat, amikor leért a lépcsőn. Meg amikor befordult a sarkon. Már tíz utcára járt onnan, mikor ugyancsak megtorpant, és erős késztetést érzett, hogy visszamenjen.

Egy téren állt, körülötte nyüzsögtek az emberek a reggeli forgalomban. Mind-mind potenciális célpontok. A következő állomásai az életében. Valaki, aki majd munkát ad, befogadja néhány napra, vagy akár egy életre jó barátjává válik. Mert voltak ám ilyen emberek az életében. Nem is kevesen. Talán persze nem könnyes búcsúval váltak el egymástól, de azért mégis megbízható barátok.

Annyi bizonyos, hogy a következő állomása nem fog tartalmazni minimális mennyiségű romantikát sem. Abból egy időre elege volt. Majd talán néhány hónap múlva...

Körbefordult, és ismét a szabadság és a frissesség érzése járta át. Csupa ismeretlen arc.

– Én mondom, nincs az az értékesítő, aki képes lenne eladni! Jobb lesz, ha ezt elfogadod! – hallotta az egyik irányból, és rögtön arra fordult.

Egy férfi sétált el éppen mellette, világoskék ingben és öltönyben, szabályosan rövidre nyírt hajjal, és idegesen szorítva a mobiltelefonját a füléhez. Éppen a villamos felé igyekezett, ami az előbb állt meg a megállóban.

Béla a nyomába szegődött.

– Nem, figyelj, te nem értesz meg engem! Az a ház össze fog dőlni, a szakértő nem hagyott kétséget! – Közben felszálltak a villamosra. – A legjobban akkor jössz ki ebből az üzletből, ha egy bontó vállalkozást bízol meg. Tudom, tudom, költséges, mert nehéz hozzáférni, de akkor sincs más lehetőség.

Tévedsz – gondolta magában Béla, okulva a saját tapasztalatain. *Mindent el lehet adni*.

– Tudod mit, felejtsd el! Felmondok! – azzal a fickó dühöden kinyomta a mobiltelefonját, és tett egy olyan mozdulatot, mintha ki akarná dobni a zárt ablakon. Végül csak zsebre rakta.

– Azt hiszem én segíthetek – szólalt meg Béla, miután ösztönösen megigazította az öltözékét.

– Hogy mondta? Hozzám beszél? – nézett rá az ideges fazon.

– A nevem Kovács Béla, és tartok tőle, hogy én vagyok a maga embere...

– Kopjon le! Azt se tudja, miről van szó...

– Véletlenül volt alkalmam végig hallani az ön telefonbeszélgetését, és továbbra is tartom, hogy tudok segíteni.

– Mondja, maga mindenbe beleüti az orrát?

– Csak abba, amiben lehetőséget látok, *uram*.

– Akkor ezt kapja ki! Van egy hegy a város szélén, amire felhúztak egy drága villát. Két éve. A főnököm szereti a drága és sznob dolgokat, úgyhogy megvette. Mintha még nem lenne három másik villája, amelyikből csak az egyikben lakik, egy másikban pedig az üzleteit rendezi... Szóval megvette ezt a házat, de aztán kiderült, hogy rossz az alapozása. Vagyis a szakértő szerint az egész ház

életveszélyes, és le kell bontani. De az túl drága, tekintve a fekvését. Egy meredély szélén van, és a többi oldalról sem igazán hozzáférhető. Szóval a főnököm ragaszkodik hozzá, hogy eladjuk. Akkor is, ha nincs az az épeszű ember, aki megvegye.

– A főnöke rendes ember?

– Még kérdezi? Egy seggfej!

– Úgy értem, fontos neki, hogy a vevő tisztában legyen a hátulütőkkel...

– Rendkívül. Kínosan ügyel, hogy betartsa a törvény minden pontját. Szinte már betegesen, de ezt csak én mondom, ne adja tovább!

– Ugyan! Megbízhat bennem!

– Szóval maga hogyan oldaná meg ezt a problémát?

– A főnöke helyében rásóznám egy balekra.

– Ő is ezt mondja, de hol talállok én ilyen balekot?

– Bízsa csak rám, sok embert ismerek! Nekem ez a szakterületem – mondta magabiztosan, és még kacsintott is hozzá. – Hívja vissza a főnökét!

A fickó komolyan elgondolkodott.

– Nekem meg mondja el, mennyit kér érte, egyszer vezessen körbe, aztán a többit tényleg elintézem!

– Gondolom, fizetséget is kér érte...

– Ne aggódjon, annyival többért adom majd el!

– Mondja csak, mitől olyan magabiztos?

– Az előbb mondtam: én ehhez értek. Tulajdonképpen az álommelómat találtam most meg teljesen véletlenül.

– Ez azt jelenti, hogy akár hajlandó lenne nekünk dolgozni hosszabb távon is? Mert ha maga olyan jó, amilyennek mondja magát, a főnök valószínűleg mindent megadna magáért.

– Az attól függ. Ha továbbra is hasonló kihívásokat kapok, látok benne lehetőséget.

– Értem. Ami azt illeti, maga fényt hozott a meglehetősen sötétnek ígérkező napomba!

A fickó visszahívta a főnökét, Béla pedig kinézett az ablakon. Ragyogón sütött a nap.

Egy perccel később az öltönyös fazon ismét eltette a telefonját, most már sokkal finomabb mozdulattal, mint korábban.

– Nem lesz gond, úgy érzem – mondta. – Viszont a főnök szeretné, ha magával hozna valakit, aki alátámasztja az ön megbízhatóságát, és hogy még sosem volt gondja a törvénnyel!

– Azzal lesz egy kis probléma – felelte Béla késlekedés nélkül.

– Hogyhogy? – a fickó egészen meglepődött.

– Néhány éve volt egy autós balesetem. Mivel én rohantam bele az előttem haladóba, engem büntettek meg.

– Hát, ez bizony nem egyszerű, tekintve a főnök kényszerességét... De meglátjuk! Fel tudja valahova írni a címet?

– Nem, sajnos épp nincs nálam semmi... – dugta a zsebébe tanácstalanul a kezét Béla.

– Várjon, adok egy névjegykártyát! – s már elő is húzott egyet a belső zsebéből. – Ha hazaért, hívjon ezen a számon, és akkor megadom önnek a címet, ahova jöjjön el a barátjával, vagy aki tudja magát igazolni!

– Értem... – Béla alaposan megnézte magának a névjegykártyát, mint aki még sosem látott olyat.

– Egyébként Sempsics Marcellnak hívnak, elnézést, amiért nem mutatkoztam be előbb! – nyújtott kezét a fickó.

– Ja, igen, látom! – biccentett Béla, ellenőrizve a nevet a névjegykártyán. Aztán a zsebébe csúsztatta azt, és elfogadta a felé nyújtott jobbot.

– Örvendtem a szerencsének! – mondta Marcell, és sietősen leszállt annál a megállónál, ahol éppen megálltak, még mielőtt a villamos ismét becsukta volna az ajtókat.

– De jó... – nézett utána bambán az életművész.

A következő megállónál ő is leszállt, és megkereste az első útba eső telefonfülkét. Egy nő sétált

ki éppen onnan.

– Elnézést, kölcsön tudna adni egy tollat? – szólította meg. – Csak egy perc az egész, egy gyors telefon...

A nő belekotort a hatalmas retiküljébe, és kivett belőle egy tollat. – Felőlem meg is tarthatja!

– Hálás vagyok! – vigyorodott el Béla, és már be is libbent a telefonfülkébe, kezében a tollal.

Felhívta a névjegykártyán kapott telefonszámot, s közben felkészült, hogy a kártya másik oldalát teleírja.

– Halló? – szólalt meg a túloldalt Marcell.

– Üdv, Béla vagyok! – felelte ő. – Az előbb beszéltünk a villamoson...

– Ó, máris hazaért? Irigylem, amiért ilyen könnyen elérhető helyen lakik! Nekem egy órát kell kocsikáznom, csak azért, hogy utána villamosra szállhassak...

– Ha tudná, hogy mit irigyel... Na, mondja, milyen címre menjek a haverommal?

Marcell elmondta a legfontosabb információkat helyre és időpontra vonatkozóan. Béla megköszönte, aztán elbúcsúztak, és letették a telefont.

Ezután keresett egy gyorséttermet, hogy reggelizzen. Amíg evett, gondolkodott. A főnök üzleti célokra használt villája ugyancsak kint volt a város szélén a hegyek között. Azt telefon nélkül is megtippelte volna, hogy a főnök ott akar találkozni vele. Oda csak autóval vagy gyalog lehetett eljutni, Marcell leírása alapján. Cserébe az időpont elég rugalmas volt, bármelyik nap délután ötkor megfelelt.

A választás egyértelmű volt: még most, reggeli után felhívja egyik barátját, akinek van autója, hogy négyre jöjjön érte, és ötre vigye fel a villához. Útközben pedig majd megbeszéli vele, hogy miről van szó.

Visszasétált tehát a telefonfülkéhez, és felhívta Mr. Goldot. Kosztudi Sridhara volt a becses neve, de ő csak Mr. Goldnak szólította, ki tudja már, miért. Vagy mert arany szíve volt, vagy mert sok pénze.

– Halló! A nevem Kovács Béla, és Mr. Goldot keresem!

– Te utolsó Senkiházi! Hogy van képed felhívni, he?! Te aljas, Sehonnani, Szarházáról szalajtott, becstelen nevű, kihantolt sírú, lapáttal agyoncsapott, simaszájú madár, hogy hörögnél életed végéig! A Jóisten legyen hozzád kegyes, és ásson el olyan mélyre, hogy a szád telemenjen földdel, és ki ne nyithasd többé, teee...!!!

Biiip.

Mr. Gold magától letette a telefont.

Béla újra tárcsázott.

Ezúttal be se kellett mutatkoznia, a káromkodás magától folytatódott, mintha az imént csak a vonal szakadt volna meg, a szöveg nem. Picit hosszabb volt mint az előbb, de ugyanúgy Mr. Gold tette le a telefont.

Béla harmadszor is megpróbálta.

– Mi van már? – elégelte meg Mr. Gold.

– Szevasz haver, rég találkoztunk! – Bélából csak úgy sugárzott a pozitív energia.

– Hogy van képed?!

– Lenne kedved találkozni ma délután?

– Nem.

– Nekem viszont igen. Mit szólnál a délután négy órához? A körtéren...

– Mondd, mi ütött beléd? Megsüketültél? Azt mondtam, hogy nem!

– De nem tetted le a telefont...

– Ami azt illeti, kétszer is letettem.

– Sajnálom, hogy legutóbb cserben hagytalak...

– Hát sajnáld is! Még egy olyan balekot mint én... Te mindenkit átversz? Vagy csak azokat, akik közel kerülnek hozzád?

– Ó, komolyan, tudod, hogy szeretlek!

- Furcsa egy szeretetnyelved van, öreg!
- Mi az, te hollandul is megtanultál azóta?
- Dögölj meg! Elolvastam néhány pszichológiával foglalkozó könyvet, hátha megérthetlek...

Kár volt.

- Azért még barátok vagyunk, ugye?
- Hát én téged komolyan nem értelek...
- Autóval gyere, szeretnék megmutatni egy helyet!
- Azt ne mondd, hogy azóta is hajléktalan vagy!
- Nem hajléktalan, csak... nincs állandó lakhelyem.
- És nem kapsz még le a zsaruk?
- Miért tették volna? Olyan tiszta vagyok, mint a hal!
- Mi?
- Mi?

– Téged elmeógyógyintézetbe kéne zárni...

– Már voltam ott, de bezárt...

– És mit akarsz mutatni?

– Majd... meglátod. Útközben elmagyarázom. Elöljáróban annyit, hogy ha ez jól megy, mostantól lesz állandó munkám!

– Azt megnézem!

– Akkor négykor! A körtéren!

– Te csirkefogó...

– Megbeszéltük!

Letette a telefont, és megdörzsölte a kezét.

– Ilyen egy jó nap! – kiáltott fel, mikor kilépett a telefonfülkéből.

Az emberek értetlenül néztek rá, ő pedig felvont szemöldökkel körülnézett, és tovását.

Délután négykor megállt egy szürke Mercedes a körtér legforgalmasabb buszmegállójában, és Béla máris behuppant az anyósülésre. Mr. Gold beletaposott.

– Szóval lesz munkád? – kérdezte.

– Ezt be tudod írni a GPS-be? – nyújtotta oda neki a névjegykártyára felírt címet Béla.

Mr. Gold menet közben bepötyögte a készülékbe az adatokat.

– Szóval mi a helyzet azzal a munkahellyel? – kérdezte utána újra.

– Ma egész nap sütött a nap – szólalt meg Béla.

– Még mindig süt. De miért nem válaszolsz a kérdéseimre?

– Pedig esnie kéne... Igen, lesz munkám. Nagyon úgy tűnik. Ezért vagy most itt.

– Az új munkahelyedet akarod megmutatni? Mégis hova a csudába beszélted be magadat?

– Ingtalanértékesítő leszek. Viszont a főnököm azt kérte, hogy az állásinterjúra hozzak magammal valakit, aki bizonyítani tudja a megbízhatóságomat.

– Nicsak! És kit fogsz megkérni erre?

– Téged.

Mr. Gold váratlanul a fékbe taposott. Ha Béla nem köti be magát, most bizonyára kirepült volna a szélvédőn.

– Szállj ki! – mondta Mr. Gold.

– Miért? – csodálkozott Béla.

Mögöttük az autók utolérték őket, és dudálni kezdtek.

– Tudod jól – mondta Mr. Gold. – Én nem kezeskedhetek a megbízhatóságodért.

– Dehogynem! – ellenkezett Béla. – Te tudod a legjobban, mennyire megbízható vagyok!

Mr. Gold nem tudta, hogy sírjon-e, toporzékoljon, vagy nevéssen.

– Ez az egyetlen esélyem, hogy legyen valami normális munkám...

– Akkor el vagy veszve. Ha azért kellettem volna, hogy bizonyítsam a megbízhatatlanságodat,

akkor kitűnően teljesíteném a feladatomat. De ez reménytelen.

– Én azért csak megpróbálnám. Na gyerünk, indulj!

Mr. Gold némi hezitálást követően elindult.

– Ígérem, többet nem zargatlak! Most már egyenesbe jövök, úgy néz ki. Csak ez a munka legyen meg...

– Felőlem annyit zargatsz, amennyit akarsz! De el nem tudom képzelni, hogy ezt a munkát te megszerezd. Pedig el kell ismernem, jó lennél benne! Csak épp nem én vagyok a megfelelő ember, hogy bemutassalak.

– Ne aggódj, a főnököm úgyis egy seggfej lesz!

– Ettől máris megnyugodtam.

– Értek a seggfejekhez.

– Te mindenkihez értesz, kivéve magadhoz.

– Változnak az idők.

– De te nem.

– Azt hiszem, tévedsz...

Lényegét tekintve Béla innentől kezdve nyeregben volt. Mr. Gold lenyelte az összes békát, ami a szívességhez kapcsolódott, és hajlandónak bizonyult segíteni. Legalábbis megpróbálni azt. És ez Bélának bőven elegendő volt.

Az autó végül megérkezett a város fölött emelkedő luxusépület és a meredeken emelkedő hegyoldal közötti, murvával felszórt parkolóba, ahol is hanyagul leparkolt a tér kellős közepén. Ha volt is itt másnak autója, az bizonyára a garázsban állt, amit nekik nem nyitottak ki.

Odasétáltak a bejárathoz, s mindketten a láthatatlan zakójukat igazították. A hajukat is hátrafésülték a kezükkel, pedig nem sok volt belőle.

Nem kellett csengetni, azonnal ajtót nyitottak nekik. Ők beléptek, és míg egy biztonsági őr kinézetű figura becsukta az ajtót mögöttük, egy másik végigvezette őket a modernül kinéző folyosón, hátra egy széles nappali helyiségbe. Vagy inkább valami modern szalon, panorámaablakkal, és bokáig érő dohányzóasztallal. A csúszós laminált padlót vastag, egyszínű, puha szőnyeg fedte el a nagyobb üres részeken. A folyosó szintjéhez képest néhány lépcsőfokkal meg volt süllyesztve, és nem volt elválasztva fallal. Minden vagy fehér, vagy szürke, vagy a barnának valamilyen árnyalata volt.

– Gyönyörű a kilátás! – állapította meg Béla, amint észrevette a panorámaablakot, ami melleleg a napfényt is megszűrte. Remek rálátás nyílt a város apró házainak tetejére, és a kanyonként húzódó főbb utcákra.

– Köszönöm! – felelte egy hatvan körüli férfi, aki az asztal mellett ült valamiféle alacsony ülőalkalmatosságon. Soványnak nem volt mondható. A macskája beleolvadt a szőnyegbe, amin összegömbölyödött. – Foglaljanak helyet!

Mindkét vendég leült az ablaknak háttal a földre, törökülésben. Egyiküket sem kínálták még úgy helytel, hogy nem volt mire leülni.

Marcell ott ült velük szemben a lépcsőn.

Az egyik falba egy széles képernyős tévé volt beépítve. Valami vetélkedőműsor ment rajta, de a hangot leszedték.

– Ilyen tévétek van nektek is, nem? – kérdezte Béla a barátját.

– Nincs tévénk – felelte Mr. Gold.

– Eladtátok?

– Soha nem is volt tévénk.

– Ja, tényleg!

– Melyikőjük Kovács Béla? – kérdezte a hatvan körüli macskás fickó, feltehetően a *főnök*.

– Én! – tette föl a kezét Béla, de a leendő munkaadója leereszkedő tekintetének hatására csinált inkább néhány felesleges mozdulatot az ujjáival, és visszahúzta a kezét.

– Ön tehát azt mondja – kezdte a főnök rezzenéstelen arccal –, hogy el tudja adni azt a házat, amit sosem látott, és ami miatt Sempics Úr hajlandó volt felmondani is nekem?

– Igen.

– Sempsics Úr hosszú évek óta dolgozik a vállalatunknak. Biztosíthatom, ő nagyon is jól tudja, mit csinál. És ugyan ön még nem fél tőlem, akik hosszú ideje dolgoznak itt, tudják hol a helyük. Komoly bátorság kell ahhoz, hogy valaki a képembe vágja, hogy felmond.

– Telefonon könnyebb, ott nem jön át úgy a fagyos tekintet.

A főnök most Bélára emelte azt a bizonyos fagyos tekintetét.

– Ööö... Ugye én nem közvetlenül önnek fogok dolgozni, hanem *Sempsics Úrnak?*

A főnök elmosolyodott. – Ne aggódjon, csak vicceltem! Úgy véltem, nem árt, ha nyomatékosítottam, mennyire nem mindegy, mibe üti az orrát. De látom, ön komolyan gondolja.

– Egy pillanatra már megijedtem. Tudja, alkalomadtán nem szoktak komolyan venni, és abból félreértések adódnak...

– Ez az ön barátja?

– *Ő*, igen, ő az én barátom. Tanúsíthatja, hogy teljesen megbízható vagyok, bármiről is legyen szó.

Mr. Gold bólogatni próbált, de félrenyelte a nyálát, és fuldokolni kezdett. Hangosan köhögött, és csak azután lett jobban, hogy Béla néhányszor hátba verte.

– Akkor kérem, maradjon csendben, és most hagyja *őt* beszélni! – fejezte ki az öreg fickó.

– Igenis! – játszotta meg magát Béla, de senki nem szentelt neki komolyabb figyelmet.

– Mióta ismeri Kovács Bélát? – kérdezte a macskás öreg Mr. Goldot.

– Már hosszú évek óta ismer! – válaszolt a társa helyett, s ezért mindenki rosszalló pillantást vetett feléje.

– Öt éve ismerem – felelte Mr. Gold.

– Soha nem csalódott benne?

Mr. Gold ismét félrenyelte, de most gyorsan korrigált. – Ami volt, az az én hibám volt. Alkalomadtán, ha kijövök a sodromból, hajlamos vagyok kissé bizalmatlanná válni bárkivel szemben.

Vagy fordítva – tette hozzá magában Béla.

– Volt gondja korábban Kovács Bélának a rendőrséggel? – hangzott a következő kérdés.

A tévében Béla egyszer csak megpillantotta a saját arcképét. Teljesen elsápadt a döbbenettől.

– Nem – válaszolta Mr. Gold.

Az idős úr ugyanekkor észrevette a változást Bélán, és tekintetével követte a tekintetét a tévé felé. – Tegyen rá hangot! – utasította az egyik emberét, aki rögtön a távirányítóért nyúlt, és felhangosította a tévét.

– Ez lehetetlen... – nyögte ki Béla, miközben ismét bementék, hogy hogyan követték el a hármas gyilkosságot.

– Úgy látom, önök remekül hazudnak, uraim! – hangzott az ítélet az öreg szájából.

– Nem én tettem – habogta Béla.

– Kérem, ezt majd a rendőrségnek mondja! – s a biztonsági őrköt kérte, hogy intézkedjenek az ügyben.

Amíg az egyik felhívta a hatóságokat, a másik megállt a két férfi mögött, hogy szemmel tartsa őket. Az idősebb férfi és a kollégája most elhagyták a helyiséget.

Aztán kopogtak.

Az örök két fickót engedtek be, akik rendőrnnyomozónak vallották magukat, és Béláért jöttek. A társára azt mondták, elengedhetik.

Bélát kikísérték egy jelöletlen és olcsónak kinéző autóba, Mr. Gold pedig a nyomukban kísétált, és végignézte ahogy a barátját elviszik.

– Hát így ér véget ez a pályafutás... – sóhajtott fel. – Nem mondanám, hogy meglep.

Aztán ő is beszállt a saját autójába, és elindult haza.

A kanyargós hegyi utak útvesztőjében a nyomozók autója néhány kanyar után lehúzódtott. Megkérték Bélát, hogy szálljon ki.

– Meg akarnak ölni? – kérdezte ijedten. – Még csak meg se bilincseltek! Maguk nem rendőrök, igaz?

A nyomozók azonban szó nélkül kiszálltak, és Béla nem látta célravezetőnek bent maradni a kocsi-
csiban, hiába tűnt biztonságosabbnak.

Miután ő is kiszállt, átvezették egy másik autóhoz, ami egy nagy fekete limuzin volt. Az esemé-
nyek ismét csak új megvilágításba kerültek.

Béla beszállt, az autó elindult.

Hátul, vele szemben ült valaki. Nem látszott a homályban. A nap odakint már eltűnt a hegyek
mögött, és az autó ablakai is el voltak sötétítve.

– A nevem Mr. Snipes – mondta a titokzatos idegen. – Azért vagyok itt, hogy segítsek magán.

– Rajtam aligha tud bárki is segíteni... – felelte elkeseredve Béla. – Gyilkossággal vádolnak,
amit nem követtem el.

– De tudja, miért maga a gyanúsított, nemde?

– Mert ott voltam. Abban a házban töltöttem két éjszakát.

– Az emberek emlékeztek magára. És arra is, hogy éppen akkor tűnt el, amikor a gyilkosság tör-
tént. A világon minden ember azt feltételezné, hogy maga tette.

– Éppen ezért nem hiszem, hogy maga segíthet rajtam.

– Igen ám, csak hogy én tudom, ki volt az igazi tettes.

– Hogy mondja?

– A gyilkosnak van egy megbízója, az én dolgom pedig hogy elkapjam. Az igazi tettetést tehát
csak bízva rám, magát tisztázni fogják! Cserébe viszont szeretnék kérni öntől valamit.

– Semmi sincs ingyen, mi?

– Ezt ön tudja a legjobban, nem igaz?

– Talán ismerjük egymást?

– Én ismerem magát, és hamarosan ön is elmondhatja ezt rólam. De előbb térjünk rá a szívesség-
re!

– Legyen!

– Szeretném, ha visszamenne Lilihez, és elhozná nekem a volt kedvese nyakkendőtüjét.

– Mi van? – ráncolta össze a homlokát Béla. – Nem! Felejtse el! Magának elment az esze...

– Tegye meg! Önmagáért! Biztos vagyok benne, hogy ő nem csak egy kaland volt a maga számá-
ra.

– Mi köze van magának ehhez?

– És magának őhozzá?

– Hagyjon békén!

– Azt hiszem, még nem fogta fel a dolog jelentőségét. Nem véletlen találkozott tegnap este Lili-
vel. Tudja, ki küldte magának a poharat a bárban? Én – és a férfi a homályból előrébb hajolt, hogy
Béla jobban láthassa az arcát. Az a férfi volt, akit ugyan Béla nem vett észre előző nap a bárban, de
Veronika miatta hagyta faképnél.

– Baromság. A poharat Lili küldte – kötötte az ebet a karóhoz Béla, pedig tudta, hogy nem igaz.

– Azt akartam, hogy ezt higgye. Másként rá sem hederített volna.

– Nem tudhatja.

– Éppen annyira tudom, mint maga.

– Mégis mit akar?

– A nyakkendőtüjt.

– De miért? Az egy vacak szemét!

– Önnek talán az. Nekem viszont igen sokat jelent.

– Talán a magáé?

– Még nem.

– Nem értem. Miről szól ez az egész?

– Azzal ne törődjön, csak hozza el nekem!

– És ha nem?

– Akkor egész életében menekülhet a rendőrök elől.

– ...

– Egyébként is, biztosra veszem, hogy hiányzik magának az a nő.

– Amíg nem jött maga, eszembe se jutott!

– Attól még igazam van.

Béla kinézett az ablakon. *Nem esik* – jutott eszébe. *Esnie kéne, de nem esik.*

Szeme előtt lebegett a kép, aminek a támasztójára rá volt csíptetve a nyakkendőű. Az apró szex-tánszal. A fürdőszobából kiszűrődött a víz csobogásának zaja.

Aztán megjelent Lili a törülközőben, vizes hajjal.

– Ha visszamegyek, az egész életem megváltozik – állapította meg.

– Már megváltozott – felelte Mr. Snipes. – Az ön dolga csupán annyi, hogy eldönti: jó vagy rossz irányba.

Béla azt hitte, a rendőrökről beszél, pedig a válasz sokkal személyesebb volt.

Végül beleegyezett. Mr. Snipes ajánlata minden tekintetben kedvezőnek tűnt, azt az apró kellemetlenséget leszámítva, hogy vissza kell mennie Lilihez. És az ár is rendkívül csekélynek bizonyult.

Mikor visszaértek a körtérre, az utcákon már világítottak a lámpák. Béla kiszállt, és úgy tett, mintha Lilihez indulna. De amint befordult az első utcasarkon, inkább elindult a bár felé, ahova előző nap is benézett.

A vendégek kevesen voltak, és egyikük sem volt ismerős. Egyetlen csinos hölgyet se látott.

– Egy Martinit, legyen szíves! – mondta a pult mögött szorgoskodó fiatalembernek.

A bárban is volt tévé, és állandóan be volt kapcsolva. Béla elgondolkozva vette tudomásul, hogy senki sem viselkedett furcsán azóta, hogy ő belépett. Senki nem kezdett el telefonálgatni, senki nem menekült ki, és még a személyzet sem mutatta jelét annak, hogy felismerné a hírekben szereplő mézáróst.

– Az emberek vakok – állapította meg.

Senki nem válaszolt. Nem is vették tudomásul, hogy megszólalt. Meg se hallották.

Mr. Snipes sokat képzelt magáról, ha azt hiszi, csak úgy belepiskálhat az életembe. Tényleg egyetlen vacak nyakkendőű miatt összeismerttetett Lilivel? Ez abszurd! Mi a fenét tudhat az a nyakkendőű? És egyáltalán: miért pont én?

Aztán gondolatai Lilire terelődtek, és az a képtelen válasz kezdett megfogalmazódni benne, hogy mert ő az egyetlen, aki képes belépni ennek a lánynak az életébe. Vagy sorsszerűen megfogalmazva: az ő jövőjük éppen összeillik.

Próbálta elhessegetni a gondolatot az ésszerűsége hivatkozva, de az egyre csak befészkelte magát az agyába, mint a kullancs, amit képtelenség kitépni a helyéről.

Maga előtt forgatta a teli poharat, s közben annyira feszült volt, hogy képtelen lett volna akár egy kortyot is inni belőle. Az idő pedig egyre csak telt, s ő egyre örültebbnek és elveszettebbnek hitte magát.

A tévében ismét feltűntek a felgyújtott ház szénfekete, immár nem füstölgő romjai, s a köré kifesztett rendőrségi kordon. Nappali felvétel volt, még süttött a nap.

– Semmi sem úgy alakult ma, ahogy elterveztem – dörögte az orra alá. – Heh, tulajdonképpen ez volt életem legrosszabb napja... Most már biztosan fel fog ismerni valaki.

Viszont ahelyett, hogy a képernyőn megjelent volna az arcása, a tudósító arról kezdett beszélni, hogy a tettet elkapták, és hamarosan bíróság elé fogják állítani. A megbilincselte gyilkosról néhány másodperc hosszúságú felvételt is mutattak. Kicsit sem hasonlított rá.

– És ennek az embernek a szemében én voltam a legnagyobb balek! – sóhajtott fel, szomorkásan elmosolyodva.

Mr. Snipes tehát teljesítette az üzlet rá eső részét. Ami azt illeti, Béla számára itt volt a nagy lehetőség, hogy meglépjen. Immár nem tarthatták őt sakkban semmivel.

Kifizette az italt, de nem itta meg. Kisétált a bárból, és sétálni kezdett a sötét éjszakában. Azt ter-

vezte, hogy olyan messzire megy, hogy többet soha nem találják meg, és ő is elfelejt majd mindent.

Elmúlt éjfél.

Hűvös lett, Béla pedig elálmosodott. Csak most jutott eszébe, hogy tulajdonképpen nincs hol aludnia.

De nem érdekelte. Leült az egyik kapualjban, jól összehúzta magát, hátát a félfának döntötte, és lehunyta szemét.

Álmában tél volt, hullott a hó, és ő reszketett, mint a nyárfalevél. Egy bérház kapuján dörömbölt, miközben tudta, hogy nem fogják kinyitni. Tudatában volt, hogy elkésett, de ez maradt minden reménye a megváltásra. Könyörgött, sírt, hogy nyissák ki, de az ajtó zárva maradt. Közben méteres hó hullott, és ő teljesen átfagyott.

– Bocsáss meg! – mondta, majd némi szünet után hozzátette: – A fenébe is, mindezt magamnak köszönhetem!

És lekuporodott ugyanabba a sarokba, ahol elaludt. Átkulcsolta térdét, és remegett a hidegtől.

Sötét lett, a hó eltűnt, de továbbra is remegett. Ébren volt. Tekintete megakadt a kapucsengőn.

Feltápászkodott, és keresni kezdte Lili lakásának a számát.

Aztán eszébe jutott, hogy ez nem is az a ház.

De a szám ott volt. És ott volt Lili neve is.

Körülnézett, és megállapította, hogy jó helyen jár. Rájött, hogy amíg éjszaka az utcákon bolyongott, valamiért végül éppen Lili háza előtt kötött ki, és éppen ott kuporodott le a kapualjba.

– Halló? – szólalt meg egy fáradt, női hang a telefonban, miután felcsengetett.

– Béla vagyok – felelte reszketve a férfi, minekutána a telefont váratlanul letették a túloldalt.

Döbbenet meredt a kaputelefonra.

– Mindent elszúrtam.

Aztán nemsokára kinyílt az ajtó, és felbukkant Lili, rendesen felöltözve. Egy szemernyit sem aludt eddig.

– Te jó ég, mióta vagy itt kint?! – csodálkozott, mikor észrevette, mennyire fázik a férfi. – Gyere, fönt meleg van!

Bevezette a házba, föl a lakásba, és leültette egy fotelba. Betakarta egy pléddel, és feltett a tűzhelyre főni egy teát.

Béla a tekintetével a lefordított képeket kutatta. Hűlt helyük volt.

Aztán Lilire nézett, és most látta csak, hogy sírástól vörösek a szemei.

– Sajnálom! – szólalt meg.

– Mit? – kérdezte Lili.

– Miattam sírtál, igaz?

– Nem, csak hagymát aprítottam.

– Hogy hívták a barátodat a képen?

– Azért kellett elmenned?

– Csak meg akartalak kímélni magamtól.

– Azzal elkéstem.

– Tudom. És sajnálom.

– De visszajöttél. Miért?

– Mert rájöttem, hogy tévedtem. Ragaszkodom hozzád, még mindig. Nem ahhoz, hogy legyen fedél a fejem fölött, és nem is ahhoz, hogy ágyba vihesselek...

Lili most először, alig láthatóan elmosolyodott.

– Vagyis de, az utóbbinak azért örülnék, el sem tudod képzelni, mennyire... De elsősorban hozzád ragaszkodom. Ahhoz, akit még nem is ismerek igazán, de az a kevés, amit eddig megmutattál, hihetetlenül lenyűgözött. Nem hiszem, hogy érted, mit jelent ez számomra, de úgy érzem, miattad képes lennék feladni az eddigi életformámat is.

Lili most már ismét a könnyeit törölgette. – Miért nem jöttél vissza hamarabb?

Béla felugrott a fotelból, és szeretettel átölelte. Megcsókolták egymást.

Aztán elkészült a tea, és vége szakadt az ölekezésnek. Lili kiment a konyhába, Béla pedig kutakodni kezdett az eltűnt képek után. Hamar meglettek, ott heverték a szemetesláda mélyén. Kihalászta őket, és leszedte a nyakkendőjét. A képek visszakerültek a kukába, a nyakkendőjét pedig Béla zsebébe.

Ennyivel mindenképpen tartozom Mr. Snipesnek.

Mr. Snipes néhány pillanatig boldogan méregette a kezében tartott nyakkendőjét, aztán belehelyezte az üvegkalickába. Gondosan lezárta, majd becsomagolta, és felcímkézte. Odaadta a férfinak, aki korábban szintén ott volt a bárban, és megköszönte neki, hogy átadja a megfelelő embernek.

– Ez a tű szemtanúja volt egy szerelem drámaian könnyörtelen végének – fűzte hozzá Mr. Snipes.

– A barátunk mindent megad majd érte, úgyhogy a helyedben elkérném az árát!

– Öröm veled üzletelni! – felelte a másik.

– Neked ez üzlet, nekem viszont sokkal több annál – Snipes sokat mondón pillantott rá, de ő nem értette, mire céloz mindezzel.

Végül megvonta a vállát, és elköszönt. Valaki sokat fog fizetni ezért a sokat látott nyakkendőért...

írta: Jack MacGyver